

Розділ 21

– Отже, ось Вам ключі від кімнати, літню кухню ми не замикаємо, пральна машинка внизу, ванна також, але у дворі є ще літній душ. Влаштуйтеся, думаю, Вам тут буде зручно.

Господиня квартири, інтелігентна літня жінка, проводила Маркові інструктаж – як користуватися примхливою старенькою технікою, де розташовані стратегічні об'єкти – море, базар, автобусна станція. Будиночок виявився ще затишнішим, ніж це виглядало на фото – маленька двоповерхова хатка, ніби вбудована в гору, так що ззаду був тільки один поверх, з добудованою літньою кухнею і – що найбільше сподобалося Маркові – невеличким кам'яним майданчиком перед входом, над яким на металевих опорах вилися виноградні лози. Виноград вже досягав, він звисав гронами просто над головою, якщо сидіти за столом просто тут же, на свіжому повітрі, і вечеряти чи пити чай.

У Марка була тільки одна проблема: він ніяк не міг згадати, як звати цю милу господиню. Тобто він точно пам'ятав, що вона Ольга, а далі... Олексіївна, Олександрівна, Олегівна... Здається, тут, у Криму не прийнято називати людей без імен по батькові, – Марк намагався згадати етикетні настанови своїх учителів української, – але що ж робити? І він вирішив звертатися до неї «пані Олю».

Господині таке звертання страшенно припало до душі. «Знаєте, – говорила вона, – щось таке у цьому є... миле, чи що», – вона посміхалася, і від цього її зморшкувате обличчя ставало ще добрішим.

Було вже трохи пізно, щоб загоряти, але ще не темно, так що Марк відразу вирушив до моря. Плавав він дуже добре, навіть був свого часу в університетській команді з плавання, і тому після задушливого дня з насолодою занурився в теплі хвилі, розсікаючи їх вправними рухами. Кам'янистий пляж, лагідна вода, довгі тіні, які лягали від гір на узбережжя, металева жіноча фігура, що виринала з морських хвиль – русалка? мадонна? – все тут було тихе, романтичне. Ще рано було повертатися додому, тому він вирішив прогулятися доріжкою вздовж моря.

Денна метушня вже затихла, нічне життя курортного містечка ще не починалося – це був ідеальний час для прогулянки. Марк ішов, насолоджуючись вечірньою прохолодою, солоним запахом моря і сумішшю звуків – шум моря, приглушена музика, крики якихось морських птахів... Хвилин за сорок, коли вже помітно потемнішало, він опинився в Алупці. Розкішні сходи, оточені екзотичною зеленню, піднімалися від моря до величезного кам'яного палацу. У сутінках він виглядав, як казкова примара, як фантастичний корабель. Марк проминув мармурових левів, що охороняли вхід, і підійшов до палацу. Зблизька, при детальнішому розгляді, будівля виявилася не тільки розкішною і монументальною, а ще й сповненою несподіванок: різні її частини нагадували то пізньоготичний рицарський замок, то мавританський палац, то розкішну віллу... Крім того, химерні кам'яні споруди були так ідеально вписані в оточуючий рельєф, ніби самі собою вирости посеред гір. Розкішний парк оточував палац з усіх боків, а над усім цим велично нависали гори, і верхівка Ай-Петрі ніби заглядала у замкові дворики.

Марк повернувся додому, коли було вже досить пізно, і чорна південна ніч дихала таємницями. Це було так незвично – після світлих, наповнених електричними загравами міських

ночей раптом опинитися у цій первісній темряві. Пані Оля сиділа на терасі під виноградом, пила чай. Вона мовчки кивнула Маркові, пропонуючи приєднуватися. Так вони довго сиділи в тиші, дослухаючись до тріскотняви цикад. Було спокійно і тихо, не хотілося думати ні про яку політику, ні про які справи.

Електричний ліхтар освітлював терасу і гілки дерев, що простягалися зусібіч. Прямо перед домом росло крислате деревце чи кущ з плодами, які спочатку видалися Маркові яблуками, але потім він зрозумів – е ні, щось тут не те. Може, це якийсь екзотичний місцевий сорт?

– Пані Олю, це яблуня? – кивнув він на дерево.

– Це? Ні, це гранат. Гранатові яблучка, – показала вона на плоди.

Щось було у цьому містичне, біблійно-близькосхідне, щось із Пісні Пісень... «Яка ти прекрасна, моя ти подруженько, яка ти хороша! Мов частина гранатного яблука скроня твоя за серпанком твоїм...» Гранатові яблучка, ще недозрілі, але вже припечені гарячим південним сонцем, справді нагадували дівочу скроню. Марк задумався. В його уяві поставали каравани, розпечена аравійська пустеля і смагляві східні красуні з чорними кучерями, від яких розходилися пахощі нарду, мирра і ладану...